

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2897-2898/2551

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 336 ทวิ, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 67, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

การขับรัจกรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 มาส่งยังสถานที่ลักทรัพย์ แล้วนัดหมายกำหนดเวลากันว่า จะขับรัจกรยานยนต์มารับกลับเมื่อใดนั้น ถือได้ว่า จำเลยที่ 3 และที่ 5 ได้กระทำการอันเป็นการช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ก่อนและขณะกระทำความผิด จำเลยที่ 3 และที่ 5 จึงไม่เป็นตัวการร่วมกับ จำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์แต่เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 และที่ 5 ในความผิดดังกล่าว ตามที่ได้ความ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ได้

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันโดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ และเรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 5 ตามลำดับ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 58, 83, 91, 335, 336 ทวิ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 67 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 บวกโทษที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2258/2542 ของ ศาลชั้นต้น เข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้และนับโทษจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษในคดีอาญา หมายเลขแดงที่ 3468/2524 ของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหา ร่วมกัน ลักทรัพย์และมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนข้อหาอื่น ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 335 (1) (3) (4) (7) (8) (ที่ถูก มาตรา 335 (1) (3) (4) (7) (8) วรรคสอง), 336 ทวิ เฉพาะจำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง วรรคสาม การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทง ความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานลักทรัพย์ จำคุก 9 ปี ฐานมีอาวุธปืนเป็น กรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามมาตรา 72 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี ส่วนจำเลยที่ 3 และที่ 5 จำคุกฐานลักทรัพย์ คนละ 9 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 กำหนด 11 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์ต่อ การพิจารณา และค่าให้การของจำเลยที่ 3 และที่ 5 ขึ้นสอบสวนเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาอยู่ บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้จำเลยที่ 1 กึ่งหนึ่ง ให้จำเลยที่ 3 และที่ 5 คนละหนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 5 ปี 6 เดือน จำคุกจำเลยที่ 3

และที่ 5 คนละ 6 ปี นับโทษจำเลยที่ 1 คดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3468/2542 ของศาลชั้นต้น ส่วนที่โจทก์ขอบวกโทษจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2258/2542 ของศาลชั้นต้นเข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 คดีนี้นั้น ปรากฏว่าจำเลยในคดีดังกล่าวเป็นบุคคลคนละคนกับจำเลยที่ 1 คดีนี้ จึงไม่อาจบวกโทษได้ ยกคำขอโจทก์ส่วนนี้ ข้อหาอื่นให้ยก และยกฟ้องจำเลยที่ 2 กับจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 3 และที่ 5 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 5 ด้วย นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 5 ข้อหาตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ และพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นคงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะข้อหาลักทรัพย์ ... พิจารณาแล้วข้อเท็จจริงในเบื้องต้นฟังได้ว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง มีคนร้ายเข้าไปในเคหสถานของผู้เสียหายโดยงัดเหล็กคัตหน้าต่างบ้านจนหลุดออกอันเป็นการทำอันตรายสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์แล้วผ่านเข้าไปทางช่องหน้าต่างดังกล่าวซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่ได้อานาจให้เป็นทางคนเข้าในเคหสถานนั้น แล้วลักทรัพย์เครื่องประดับ ตุ้มหู สร้อย แหวน กำไล และทรัพย์อื่นๆ จำนวน 32 รายการ รวมราคา 2,071,000 บาท ของผู้เสียหายซึ่งเก็บรักษาไว้ในเคหสถานนั้นไป โดยในการลักทรัพย์ดังกล่าวคนร้ายใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดพาทรัพย์นั้นไป และเพื่อให้พ้นการจับกุม ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยทั้งห้ากับนายปัญญา จำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2660/2543 ของศาลชั้นต้น และยึดได้ทรัพย์บางส่วนของผู้เสียหายกับรถจักรยานยนต์ 1 คัน ที่ใช้ในการกระทำความผิดเป็นของกลาง โดยจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ของผู้เสียหายดังกล่าวจริงตามฟ้อง คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 3 และที่ 5 ร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ดังกล่าวตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 1 ได้ พบจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 อยู่ในบ้านด้วย พร้อมกับทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกลักมาบางรายการ สอบถามจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 รับว่าได้ร่วมกันลักทรัพย์ของผู้เสียหายมาจริงตามบันทึกการจับกุม และบัญชีทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายได้คืน การบันทึกการจับกุมได้กระทำยังสถานที่จับกุมในขณะที่ถูกจับกุมทันที จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ไม่มีเวลาพอที่จะคิดหาข้อแก้ตัวได้ทันท้วงที ขึ้นสอบสวนจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ให้การรับสารภาพว่าร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานของผู้อื่นจริง โดยมีพันตำรวจโทธรรมสาร พนักงานสอบสวนมาเบิกความรับรองไว้ ทั้งเบิกความยืนยันว่า จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจ มิได้มีการข่มขู่บังคับหรือหลอกลวงฉ้อฉลแต่ประการใด ปรากฏตามคำให้การประกอบกับบันทึกคำให้การดังกล่าวมีขั้นตอนรายละเอียดต่างๆ ในการกระทำผิด ยากที่จะเสกสรรปั้นแต่งเรื่องราวเหตุการณ์ขึ้นมาเองได้หากไม่มีมูลความจริง นอกจากนี้จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ได้ไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพซึ่งพนักงานสอบสวนได้ถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐาน จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ได้ต่อสู้ว่าถูกเจ้าพนักงานตำรวจทำร้ายหรือบังคับขู่เข็ญให้รับสารภาพ น่าเชื่อว่าจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและในชั้นสอบสวนโดยสมัครใจ ดังนั้น คำรับในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจึงเป็นพยานหลักฐานได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ร่วมกันขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 ไปส่งเพื่อลักทรัพย์ของผู้เสียหาย และเมื่อได้เวลานัดหมายกลับ จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ร่วมกันขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 กลับจากการลักทรัพย์ ปัญหาต่อไปว่า จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 จะมีความผิดฐานเป็น

ตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 ด้วยหรือไม่ เห็นว่า การขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 มาส่งยังสถานที่ลักทรัพย์ แล้วนัดหมายกำหนดเวลากันว่าจะขับรถจักรยานยนต์มารับกลับเมื่อใดนั้น ถือได้ว่าจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 ได้กระทำการอันเป็นการช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ก่อนและขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 จึงไม่เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ แต่เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 ในความผิดดังกล่าว ตามที่ได้ความได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์ฟังขึ้น" พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) (3) (4) (7) (8) วรรคสอง ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 86 จำคุกคนละ 6 ปี คำให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 เป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละหนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 คนละ 4 ปี นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2897 - 2898/2551 พนักงานอัยการจังหวัดนครสวรรค์โจทก์นายสมพงษ์ ฐูปูชา กับพวกจำเลย ป.อ. ม. 83, ม. 86 ป.วิ.อ. ม. 192 วรรคสองการขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 มาส่งยังสถานที่ลักทรัพย์ แล้วนัดหมายกำหนดเวลากันว่าจะขับรถจักรยานยนต์มารับกลับเมื่อใดนั้น ถือได้ว่า จำเลยที่ 3 และที่ 5 ได้กระทำการอันเป็นการช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ก่อนและขณะกระทำความผิด จำเลยที่ 3 และที่ 5 จึงไม่เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์แต่เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 และที่ 5 ในความผิดดังกล่าว ตามที่ได้ความตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ได้คดีทั้งสองสำนวนนี้ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันโดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ และเรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 5 ตามลำดับ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 58, 83, 91, 335, 336 ทวิ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 67 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 บวกโทษที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2258/2542 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้และนับโทษจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3468/2524 ของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์และมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 335 (1) (3) (4) (7) (8) (ที่ถูก มาตรา 335 (1) (3) (4) (7) (8) วรรคสอง), 336 ทวิ เฉพาะจำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง วรรคสาม การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานลักทรัพย์ จำคุก 9 ปี ฐานมีอาวุธปืนเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามมาตรา 72 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี ส่วนจำเลยที่ 3 และที่ 5 จำคุกฐานลักทรัพย์ คนละ 9 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 กำหนด

11 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา และคำให้การของจำเลยที่ 3 และที่ 5 ชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้จำเลยที่ 1 กึ่งหนึ่ง ให้จำเลยที่ 3 และที่ 5 คนละหนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 5 ปี 6 เดือน จำคุกจำเลยที่ 3 และที่ 5 คนละ 6 ปี นับโทษจำเลยที่ 1 คดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3468/2542 ของศาลชั้นต้น ส่วนที่ โจทก์ขอบวกโทษจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2258/2542 ของศาลชั้นต้นเข้ากับโทษของ จำเลยที่ 1 คดีนี้นั้น ปรากฏว่าจำเลยในคดีดังกล่าวเป็นบุคคลคนละคนกับจำเลยที่ 1 คดีนี้ จึงไม่อาจ บวกโทษได้ ยกคำขอโจทก์ส่วนนี้ ข้อหาอื่นในท้าย และยกฟ้องจำเลยที่ 2 กับจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 3 และที่ 5 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 5 ด้วย นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีสำหรับ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 5 ข้อหาตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ และพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะข้อหาลักทรัพย์ ... พิจารณาแล้วข้อเท็จจริงในเบื้องต้นฟังได้ว่า ตามวัน เวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง มีคนร้ายเข้าไปในเคหสถานของผู้เสียหายโดยจัดเหล็กตัดหน้าต่าง บ้านจนหลุดออกอันเป็นการทำอันตรายสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์แล้วผ่านเข้าไปทางช่อง หน้าต่างดังกล่าวซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่ได้จำนงให้เป็นทางคนเข้าในเคหสถานนั้น แล้วลักทรัพย์ เครื่องประดับ ตุ้มหู สร้อย แหวน กำไล และทรัพย์อื่นๆ จำนวน 32 รายการ รวมราคา 2,071,000 บาท ของผู้เสียหายซึ่งเก็บรักษาไว้ในเคหสถานนั้นไป โดยในการลักทรัพย์ดังกล่าวคนร้ายใช้ รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดพาทรัพย์นั้นไป และเพื่อให้พ้น การจับกุม ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยทั้งห้ากับนายปัญญา จำเลยในคดีอาญาหมายเลข แดงที่ 2660/2543 ของศาลชั้นต้น และยึดได้ทรัพย์บางส่วนของผู้เสียหายกับรถจักรยานยนต์ 1 คัน ที่ใช้ในการกระทำความผิดเป็นของกลาง โดยจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ของผู้เสียหายดังกล่าวจริงตามฟ้อง คงมีปัญหาดังกล่าววินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 3 และที่ 5 ร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ดังกล่าวตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า เมื่อเจ้าพนักงาน ตำรวจจับกุมจำเลยที่ 1 ได้ พบจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 อยู่ในบ้านด้วย พร้อมกับทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกลักมาบางรายการ สอบถามจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 รับว่าได้ร่วมกัน ลักทรัพย์ของผู้เสียหายมาจริงตามบันทึกการจับกุม และบัญชีทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายได้คืน การ บันทึกการจับกุมได้กระทำยังสถานที่จับกุมในขณะที่ถูกจับกุมทันที จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ไม่มีเวลาพอที่จะคิดหาข้อแก้ตัวได้ทันท่วงที ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ให้การรับสารภาพว่าร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานของผู้อื่นจริง โดยมีพยานตำรวจโท ธรรมสาร พนักงานสอบสวนมาเบิกความรับรองไว้ ทั้งเบิกความยืนยันว่า จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจ มิได้มีการข่มขู่บังคับหรือหลอกลวงฉ้อฉล แต่ประการใด ปรากฏตามคำให้การประกอบกับบันทึกคำให้การดังกล่าวมีขั้นตอนรายละเอียด ต่างๆ ในการกระทำความผิด ยากที่จะเสกสรรปั้นแต่งเรื่องราวเหตุการณ์ขึ้นมาเองได้หากไม่ มีมูลความจริง นอกจากนี้จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ได้ไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบ คำรับสารภาพซึ่งพนักงานสอบสวนได้ถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐาน จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ได้ต่อสู้ ว่าถูกเจ้าพนักงานตำรวจทำร้ายหรือข่มขู่ขู่ขู่ให้รับสารภาพ น่าเชื่อว่าจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและในชั้นสอบสวนโดยสมัครใจ ดังนั้น คำรับในชั้นจับกุมและชั้น

สอบสวนจึงเป็นพยานหลักฐานได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ร่วมกันขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 ไปส่งเพื่อลักทรัพย์ของผู้เสียหาย และเมื่อได้เวลานัดหมายกลับจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ร่วมกันขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 กลับจากการลักทรัพย์ ปัญหามีต่อไปว่า จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 จะมีความผิดฐานเป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 ด้วยหรือไม่ เห็นว่า การขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 มาส่งยังสถานที่ลักทรัพย์ แล้วนัดหมายกำหนดเวลากันว่า จะขับรถจักรยานยนต์มารับกลับเมื่อใดนั้น ถือได้ว่า จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 ได้กระทำการอันเป็นการช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ก่อนและขณะกระทำความผิด จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 จึงไม่เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ แต่เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 ในความผิดดังกล่าว ตามที่ได้ความได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาโจทก์ฟังขึ้น" พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) (3) (4) (7) (8) วรรคสอง ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 86 จำคุกคนละ 6 ปี คำให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 เป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละหนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 คนละ 4 ปี นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6(ณรงค์พล ทองจีน-สุรภพ ปัทมะสุนทร-สิริรัตน์ จันทรา)แหล่งที่มาสำนักวิชาการแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุตามกฎหมายอาญาเยอรมัน การหาจุดแบ่งแยกระหว่างการเป็นผู้กระทำความผิดร่วม (หรือที่ตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยใช้คำว่า ตัวการ) กับผู้สนับสนุนนั้นเป็นประเด็นปัญหาในเรื่องของการหาจุดแบ่งแยกระหว่างการเป็นผู้กระทำความผิดและการเข้าร่วมกระทำความผิด ซึ่งตามกฎหมายอาญาเยอรมันมีทฤษฎีที่สำคัญที่ใช้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวอยู่ 3 ทฤษฎีด้วยกัน กล่าวคือ ทฤษฎีภาวะวิสัยในทางรูปแบบ ทฤษฎีนายเหนือการกระทำ และทฤษฎีอัตตะวิสัย 1. ทฤษฎีภาวะวิสัยในทางรูปแบบ (Die formal - objektive Theorie) ตามทฤษฎีดังกล่าวที่ถือว่าเป็นทฤษฎีที่เก่าแก่ที่สุด ผู้กระทำความผิดหมายถึงบุคคลได้กระทำการตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในองค์ประกอบความผิดด้วยตนเองไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วน ส่วนผู้ที่เข้าร่วมในการกระทำความผิดหมายถึงบุคคลที่เข้าไปมีส่วนทำให้การกระทำความผิดประกอบความผิดแต่เฉพาะด้วยวิธีการเตรียมการกระทำความผิดหรือสนับสนุนการกระทำความผิดเท่านั้น ทฤษฎีดังกล่าวที่แต่เดิมถือว่าเป็นความเห็นฝ่ายข้างมากมาจนถึงปี 1930 นั้น เป็นทฤษฎีที่แคบเกินไปและในปัจจุบันมีนักกฎหมายบางคนเท่านั้นที่ยังคงเห็นด้วยกับทฤษฎีดังกล่าว (เช่น Freund) ข้อเสียของทฤษฎีนี้ก็คือทฤษฎีดังกล่าวอธิบายถึงลักษณะของผู้กระทำความผิดโดยอ้อมที่กำหนดไว้ในกฎหมายไม่ได้ นอกจากนี้ทฤษฎีดังกล่าวในกรณีของการกระทำความผิดร่วมกันนั้น เช่น ยังใช้ลงโทษหัวหน้าโจรที่ไม่ได้เข้าไปมีส่วนในการกระทำความผิดแต่อยู่เบื้องหลังการกระทำความผิดในฐานะของผู้กระทำความผิดร่วม (Mittäter) ไม่ได้ด้วย (Vgl. Wessels / Beulke, Strafrecht Allgemeiner Teil, 32. Auflage, 2002, บทที่ 13, หัวข้อ 511) 2. ทฤษฎีนายเหนือการกระทำ (Die Tatherrschaftslehre) นายเหนือการกระทำ (Tatherrschaft) ในที่นี้หมายถึง การมีอำนาจอยู่ในมือที่ถูกกำกับโดยเจตนาในอันที่จะทำให้การกระทำความผิดประกอบความผิด นายเหนือการกระทำสามารถที่จะปรากฏให้เห็นได้ในหลายๆ รูปแบบกล่าวคือในกรณีของการ

กระทำความผิดโดยตรง (beim unmittelber Taetigwerdenen) จะอยู่ในรูปแบบของอำนาจเหนือการกระทำการ (Handlungsherrschaft) ในกรณีของผู้กระทำความผิดโดยอ้อมจะอยู่ในรูปของการมีอำนาจเหนือจิตใจของผู้กระทำความผิดโดยอ้อม (Willensherrschaft des Hintermannes) หรือการมีอำนาจเนื่องจากความรู้ที่เหนือกว่า (Herrschaft kraft ueberlegenen Wissens) (vgl. BGHSt 32, 38 ; 35, 347) และในกรณีของผู้กระทำความผิดร่วม (bei der Mittaeterschaft) จะอยู่ในรูปแบบของการมีอำนาจเหนือการกระทำในทางภารกิจ (funktionelle Tatherrschaft) ของผู้กระทำความผิดร่วมที่ได้แบ่งหน้าที่กันทำ (Vgl. Wessels / Beulke, อ้างแล้ว, บทที่ 13, หัวข้อ 512) ตามทฤษฎีนาเยเหนือการกระทำ ผู้กระทำความผิดจึงเป็นบุคคลที่มีอำนาจเหนือการกระทำที่จะกำกับการกระทำให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ในฐานะที่เป็นตัวจักรสำคัญ (Schluesselfigur) ของการกระทำความผิดที่สามารถจะทำให้การกระทำครบองค์ประกอบความผิดหรือไม่ก็ได้ตามแต่ความต้องการของตนเอง ส่วนผู้ร่วมกระทำความผิดหมายถึงบุคคลที่ไม่มีอำนาจเหนือการกระทำโดยเป็นแต่เพียงพินเฟืองชั้นหนึ่ง (Randfigur) ของการกระทำความผิดที่ก่อให้เกิดหรือสนับสนุนการกระทำความผิด (Vgl. Wessels / Beulke, อ้างแล้ว, บทที่ 13, หัวข้อ 513) 3. ทฤษฎีอัตตะวิสัย (die subjektive Theorie) ทฤษฎีดังกล่าวเป็นทฤษฎีที่โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วเป็นทฤษฎีที่ทางศาลยึดถืออยู่โดยทฤษฎีดังกล่าวพิจารณาจากความต้องการ (die Willensrichtung) และความรู้สึกภายในของผู้ที่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด กล่าวคือผู้กระทำความผิดหมายถึงบุคคลที่กระทำความผิดโดยมีเจตนาที่จะเป็นผู้กระทำความผิด (Taeterwillen) และมองว่าการกระทำความผิดของตนเอง (als eigene) ส่วนผู้ร่วมกระทำความผิดหมายถึงบุคคลที่กระทำความผิด โดยมีเจตนาที่จะกระทำความผิดในฐานะที่เป็นผู้ร่วมกระทำความผิด (Teilnehmerwillen) และต้องการที่จะก่อให้เกิดหรือสนับสนุนการกระทำความผิดโดยมองว่าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำของบุคคลอื่น (als fremde) ตามแนวคำพิพากษาของศาลก็ไม่ได้ใช้ทฤษฎีอัตตะวิสัยทั้งหมด นอกจากคำพิพากษาของศาลหลายๆ ฉบับที่ปฏิเสธทฤษฎีอัตตะวิสัยโดยสิ้นเชิงแล้ว เฉพาะในกรณีที่เป็นการข้อยกเว้นเท่านั้นที่ศาลนำทฤษฎีอัตตะวิสัยโดยแท้ (extreme - subjektive Theorie) มาปรับใช้โดยลงโทษผู้กระทำความผิดที่กระทำความผิดไปโดยไม่ได้ทำไปเพื่อประโยชน์ของตนเองในฐานะที่เป็นผู้สนับสนุน (เพราะจะเป็นผู้กระทำความผิดได้ต้องทำไปเพื่อประโยชน์ของตนเอง) แม้ว่าบุคคลดังกล่าวจะได้กระทำการครบองค์ประกอบความผิดด้วยตนเองก็ตาม ทฤษฎีอัตตะวิสัยโดยแท้ในปัจจุบันไม่อาจนำมาปรับใช้ได้แล้วเพราะขัดกับประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน มาตรา 25 (1) ประโยคที่ 1 Beulke เห็นว่าเป็นไปตามแนวทางที่ถูกต้องเพราะทฤษฎีอัตตะวิสัยโดยแท้เป็นแต่เพียงถ้อยคำที่ว่างเปล่าและปล่อยให้ศาลเลือกที่จะตัดสินว่าเป็นกรณีของผู้ร่วมกระทำความผิดในกรณีที่ศาลเห็นว่าควรที่จะลดโทษให้แก่จำเลยแต่ไม่อาจที่จะทำได้โดยอาศัยช่องทางอื่นๆ ได้แล้ว (Vgl. Wessels / Beulke, อ้างแล้วบทที่ 13, หัวข้อ 515) ตามแนวคำพิพากษาในช่วงหลังแม้ว่าโดยหลักแล้วศาลฎีกาเยอรมันจะยังคงยึดหลักตามทฤษฎีอัตตะวิสัยแต่ก็ได้ยอมรับแนวทางในการภาวะวิสัยด้วย กล่าวคือนอกจากระดับของประโยชน์ส่วนตัวต่อการเกิดขึ้นของผลของการกระทำความผิดและความมากน้อยในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดแล้ว สิ่งที่จะต้องพิจารณาประกอบด้วยก็คือ อำนาจเหนือการกระทำหรืออย่างน้อยที่สุดก็คือความต้องการที่จะมีอำนาจเหนือการกระทำ (= ทฤษฎีอัตตะวิสัยที่วางอยู่บนพื้นฐานขององค์ประกอบในทางภาวะวิสัย) (Vgl. Wessels / Beulke, อ้างแล้ว, บทที่ 13, หัวข้อ 516) การที่ศาลฎีกาของไทยวินิจฉัยในคดีนี้ว่าจำเลยที่ 3 และที่ 5 ไม่เป็นตัวการหากแต่เป็นผู้สนับสนุนนั้น ดูเหมือนจะเป็นไปตามหลักของ

ทฤษฎีนายเหนือการกระทำ เพราะตามทฤษฎีนายเหนือการกระทำมองว่าจุดต่างระหว่างการสนับสนุนกับการเป็นผู้กระทำความผิดร่วมอยู่ตรงที่การสนับสนุนขาดความมีอยู่ของอำนาจเหนือการกระทำ เมื่อจำเลยที่ 3 และที่ 5 ไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ และไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะควบคุมการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นได้ จำเลยที่ 3 และที่ 5 จึงเป็นได้แต่เพียงผู้สนับสนุนซึ่งผู้เขียนหมายเหตุก็เห็นพ้องด้วย สุรสิทธิ์ แสงวีโรจน์พัฒนคำพิพากษา: คดีทั้งสองสำนวนนี้ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันโดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ และเรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 5 ตามลำดับ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 58, 83, 91, 335, 336 ทวิ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 67 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 บวกโทษที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2258/2542 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้และนับโทษจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3468/2524 ของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์และมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 335 (1) (3) (4) (7) (8) (ที่ถูก มาตรา 335 (1) (3) (4) (7) (8) วรรคสอง), 336 ทวิ เฉพาะจำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง วรรคสาม การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานลักทรัพย์ จำคุก 9 ปี ฐานมีอาวุธปืนเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามมาตรา 72 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี ส่วนจำเลยที่ 3 และที่ 5 จำคุกฐานลักทรัพย์ คนละ 9 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 กำหนด 11 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาและค่าให้การของจำเลยที่ 3 และที่ 5 ชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้จำเลยที่ 1 กึ่งหนึ่ง ให้จำเลยที่ 3 และที่ 5 คนละหนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 5 ปี 6 เดือน จำคุกจำเลยที่ 3 และที่ 5 คนละ 6 ปี นับโทษจำเลยที่ 1 คดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3468/2542 ของศาลชั้นต้น ส่วนที่โจทก์ขอบวกโทษจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2258/2542 ของศาลชั้นต้นเข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 คดีนี้นั้น ปรากฏว่าจำเลยในคดีดังกล่าวเป็นบุคคลคนละคนกับจำเลยที่ 1 คดีนี้ จึงไม่อาจบวกโทษได้ ยกคำขอโจทก์ส่วนนี้ ข้อหาอื่นให้ยก และยกฟ้องจำเลยที่ 2 กับจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 3 และที่ 5 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 5 ด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 5 ข้อหาตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ และพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นคงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะข้อหาลักทรัพย์ ... พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงในเบื้องต้นฟังได้ว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง มีคนร้ายเข้าไปในเคหสถานของผู้เสียหายโดยจัดเหล็กดัดหน้าต่างบ้านจนหลุดออกอันเป็นการทำอันตรายถึงกีดกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์แล้วผ่านเข้าไปทางช่องหน้าต่างดังกล่าวซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่ได้งาน

ให้เป็นทางคนเข้าในเคหสถานนั้น แล้วลักทรัพย์เครื่องประดับ ต้มหู สร้อย แหวน กำไล และทรัพย์
อื่นๆ จำนวน 32 รายการ รวมราคา 2,071,000 บาท ของผู้เสียหายซึ่งเก็บรักษาไว้ในเคหสถานนั้น
ไป โดยในการลักทรัพย์ดังกล่าวคนร้ายใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การ
กระทำความผิดพาทรัพย์นั้นไป และเพื่อให้พ้นการจับกุม ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยทั้งห้า
กับนายปัญญา จำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2660/2543 ของศาลชั้นต้น และยึดได้ทรัพย์
บางส่วนของผู้เสียหายกับรถจักรยานยนต์ 1 คัน ที่ใช้ในการกระทำความผิดเป็นของกลาง
โดยจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ของผู้เสียหายดังกล่าวจริงตามฟ้อง คงมีปัญหาต้อง
วินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 3 และที่ 5 ร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์
ดังกล่าวตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 1 ได้ พบจำเลยที่ 3
และจำเลยที่ 5 อยู่ในบ้านด้วย พร้อมกับทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกลักมาบางรายการ สอบถาม
จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 รับว่าได้ร่วมกันลักทรัพย์ของผู้เสียหายมาจริงตามบันทึก
การจับกุม และบัญชีทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายได้คืน การบันทึกการจับกุมได้กระทำยังสถานที่
จับกุมในขณะที่ถูกจับกุมทันที จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ไม่มีเวลาพอที่จะคิดหา
ข้อแก้ตัวได้ทันทั่วทั้งที่ ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ให้การรับสารภาพว่า
ร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานของผู้อื่นจริง โดยมีพันตำรวจโทธรรมสาร พนักงานสอบสวนมา
เบิกความรับรองไว้ ทั้งเบิกความยืนยันว่า จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ให้การรับสารภาพ
ด้วยความสมัครใจ มิได้มีการข่มขู่บังคับหรือหลอกลวงฉ้อฉลแต่ประการใด ปรากฏตามคำให้การ
ประกอบกับบันทึกคำให้การดังกล่าวมีขั้นตอนรายละเอียดต่างๆ ในการกระทำผิด ยากที่จะ
เสกสรรปั้นแต่งเรื่องราวเหตุการณ์ขึ้นมาเองได้หากไม่มีมูลความจริง นอกจากนี้จำเลยที่ 1 จำเลยที่
3 และจำเลยที่ 5 ได้ไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพซึ่งพนักงานสอบสวนได้ถ่ายรูปไว้เป็น
หลักฐาน จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ได้ต่อสู้ว่าถูกเจ้าพนักงานตำรวจทำร้ายหรือบังคับขู่เข็ญให้
รับสารภาพ น่าเชื่อว่าจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและในชั้นสอบสวน
โดยสมัครใจ ดังนั้น คำรับในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจึงเป็นพยานหลักฐานได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า
จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ร่วมกันขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 ไปส่งเพื่อลักทรัพย์ของ
ผู้เสียหาย และเมื่อได้เวลานัดหมายกลับ จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ร่วมกันขับรถจักรยานยนต์พา
จำเลยที่ 1 กลับจากการลักทรัพย์ ปัญหาต่อไปว่า จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 จะมีความผิดฐานเป็น
ตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 ด้วยหรือไม่ เห็นว่า การขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 มาส่งยังสถานที่
ลักทรัพย์ แล้วนัดหมายกำหนดเวลากันว่าจะขับรถจักรยานยนต์มารับกลับเมื่อใดนั้น ถือได้ว่า
จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 ได้กระทำการอันเป็นการช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ก่อนและขณะกระทำความผิด
จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 จึงไม่เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ แต่เป็น
ผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจ
พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 ในความผิดดังกล่าว ตามที่ได้ความได้ตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 3
และจำเลยที่ 5 มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์ฟังขึ้น" พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 3
จำเลยที่ 5 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) (3) (4) (7) (8) วรรคสอง
ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 86 จำคุกคนละ 6 ปี คำให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3
จำเลยที่ 5 เป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละหนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 คนละ 4 ปี

นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ดุณบัยยอกฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา
ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2897 - 2898/2551 พนักงานอัยการจังหวัดนครสวรรค์โจทก์
นายสมพงษ์ ฐูปูชา กับพวกจำเลย ป.อ. ม. 83, ม. 86 ป.วิ.อ. ม. 192 วรรคสองการขับ
รถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 มาส่งยังสถานที่ลักทรัพย์ แล้วนัดหมายกำหนดเวลากันว่าจะขับ
รถจักรยานยนต์มารับกลับเมื่อใดนั้น ถือได้ว่า จำเลยที่ 3 และที่ 5 ได้กระทำการอันเป็นการ
ช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ก่อนและขณะกระทำความผิด จำเลยที่ 3 และที่ 5 จึงไม่เป็นตัวการร่วมกับ
จำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์แต่เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา
86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 และที่ 5 ในความผิดดังกล่าว ตามที่ได้ความ
ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ได้คดีทั้งสองสำนวนนี้ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน
โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ และเรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4
และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 5 ตามลำดับ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 58, 83, 91, 335, 336 ทวิ พระราชบัญญัติ
ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 67 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 บวกโทษที่รอการลงโทษไว้
ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2258/2542 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้และนับ
โทษจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3468/2524 ของศาลชั้นต้น
จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์และมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ใน
ครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ให้การปฏิเสธ
ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83,
335 (1) (3) (4) (7) (8) (ที่ถูก มาตรา 335 (1) (3) (4) (7) (8) วรรคสอง), 336 ทวิ เฉพาะจำเลยที่ 1
มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง
สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง วรรคสาม การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็น
ความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 91 ฐานลักทรัพย์ จำคุก 9 ปี ฐานมีอาวุธปืนเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทให้
ลงโทษตามมาตรา 72 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
90 จำคุก 2 ปี ส่วนจำเลยที่ 3 และที่ 5 จำคุกฐานลักทรัพย์ คนละ 9 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 กำหนด
11 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา และคำให้การของจำเลยที่ 3
และที่ 5 ขึ้นสอบสวนเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้จำเลยที่ 1 กึ่งหนึ่ง ให้จำเลยที่ 3 และที่ 5 คนละหนึ่งในสาม
คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 5 ปี 6 เดือน จำคุกจำเลยที่ 3 และที่ 5 คนละ 6 ปี นับโทษจำเลยที่ 1
คดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3468/2542 ของศาลชั้นต้น ส่วนที่
โจทก์ขอบวกโทษจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2258/2542 ของศาลชั้นต้นเข้ากับโทษของ
จำเลยที่ 1 คดีนี้นั้น ปรากฏว่าจำเลยในคดีดังกล่าวเป็นบุคคลคนละคนกับจำเลยที่ 1 คดีนี้ จึงไม่อาจ
บวกโทษได้ ยกคำขอโจทก์ส่วนนี้ ข้อหาอื่นในยก และยกฟ้องจำเลยที่ 2 กับจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 3
และที่ 5 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 5
ด้วย นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีสำหรับ
จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 5 ข้อหาตาม
พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ และพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะข้อหาลักทรัพย์ ... พิจารณาแล้วข้อเท็จจริงในเบื้องต้นฟังได้ว่า ตามวัน เวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง มีคนร้ายเข้าไปในเคหสถานของผู้เสียหายโดยฉกฉวยลักทรัพย์ต่าง บ้านจนหลุดออกอันเป็นการทำอันตรายถึงแก่ชีวิตสำหรับคุ้มครองทรัพย์แล้วผ่านเข้าไปทางช่อง หน้าต่างดังกล่าวซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่ได้อันจให้เป็นทางคนเข้าในเคหสถานนั้น แล้วลักทรัพย์ เครื่องประดับ ตุ้มหู สร้อย แหวน กำไล และทรัพย์อื่นๆ จำนวน 32 รายการ รวมราคา 2,071,000 บาท ของผู้เสียหายซึ่งเก็บรักษาไว้ในเคหสถานนั้นไป โดยในการลักทรัพย์ดังกล่าวคนร้ายใช้ รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดพาทรัพย์นั้นไป และเพื่อให้พ้น การจับกุม ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยทั้งห้ากับนายปัญญา จำเลยในคดีอาญาหมายเลข แดงที่ 2660/2543 ของศาลชั้นต้น และยึดได้ทรัพย์บางส่วนของผู้เสียหายกับรถจักรยานยนต์ 1 คัน ที่ใช้ในการกระทำความผิดเป็นของกลาง โดยจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ของ ผู้เสียหายดังกล่าวจริงตามฟ้อง คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 3 และที่ 5 ร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ดังกล่าวตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า เมื่อเจ้าพนักงาน ตำรวจจับกุมจำเลยที่ 1 ได้ พบจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 อยู่ในบ้านด้วย พร้อมกับทรัพย์สินของ ผู้เสียหายที่ถูกลักมาบางรายการ สอบถามจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 รับว่าได้ร่วมกัน ลักทรัพย์ของผู้เสียหายมาจริงตามบันทึกการจับกุม และบัญชีทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายได้คืน การ บันทึกการจับกุมได้กระทำยังสถานที่จับกุมในขณะที่ถูกจับกุมทันที จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ไม่มีเวลาพอที่จะคิดหาข้อแก้ตัวได้ทันท้วงที่ ขึ้นสอบสวนจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ให้การรับสารภาพว่าร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานของผู้อื่นจริง โดยมีพันตำรวจโท ธรรมสาร พนักงานสอบสวนมาเบิกความรับรองไว้ ทั้งเบิกความยืนยันว่า จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจ มิได้มีการข่มขู่บังคับหรือหลอกลวงฉ้อฉล แต่ประการใด ปรากฏตามคำให้การประกอบกับบันทึกคำให้การดังกล่าวมีขึ้นตอนรายละเอียด ต่างๆ ในการกระทำผิด ยากที่จะเสกสรรปั้นแต่งเรื่องราวเหตุการณ์ขึ้นมาเองได้หากไม่ มีมูลความจริง นอกจากนี้จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ได้ไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบ คำรับสารภาพซึ่งพนักงานสอบสวนได้ถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐาน จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ได้ต่อสู้ ว่าถูกเจ้าพนักงานตำรวจทำร้ายหรือบังคับขู่เข็ญให้รับสารภาพ น่าเชื่อว่าจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและในชั้นสอบสวนโดยสมัครใจ ดังนั้น คำรับในชั้นจับกุมและชั้น สอบสวนจึงเป็นพยานหลักฐานได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ร่วมกันขับ รถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 ไปส่งเพื่อลักทรัพย์ของผู้เสียหาย และเมื่อได้เวลานัดหมายกลับ จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 ก็ร่วมกันขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 กลับจากการลักทรัพย์ ปัญหา มีต่อไปว่า จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 จะมีความผิดฐานเป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 ด้วยหรือไม่ เห็นว่า การขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 1 มาส่งยังสถานที่ลักทรัพย์ แล้วนัดหมายกำหนดเวลา กันว่าจะขับรถจักรยานยนต์มารับกลับเมื่อใดนั้น ถือได้ว่า จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 ได้กระทำการอัน เป็นการช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ก่อนและขณะกระทำผิด จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 จึงไม่เป็นตัวการ ร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ แต่เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 ใน ความผิดดังกล่าว ตามที่ได้ความได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 5 มานั้น ศาลฎีกาไม่ เห็นฟ้องด้วย ฎีกาโจทก์ฟังขึ้น" พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 มีความผิดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) (3) (4) (7) (8) วรรคสอง ประกอบมาตรา 336 ทวิ, 86 จำคุกคนละ 6 ปี คำให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 เป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละหนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 5 คนละ 4 ปี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

ณรงค์พล ทองจีน · สุรภาพ ปัทมะสุคนธ์ · สิริรัตน์ จันทรา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2897-2898/2551>